

ת"פ 61310/01/13 - מדינת ישראל נגד לירון דדיה

בית משפט השלום ברחובות

29 אפריל 2015

ת"פ 61310-01-13 מדינת ישראל נ' דדיה

בפני כב' השופטת אפרת פינק
המאשימה
נגד
הנאשם
מדינת ישראל
לירון דדיה

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד עדי סעדיה

הנאשם בעצמו

ב"כ הנאשם עו"ד גיל אדלמן מהסגוריה הציבורית

[פרוטוקול הושמט]

הכרעת דין

פתח דבר

1. אומר כבר בפתח הדברים, כי החלטתי לזכות את הנאשם מעבירה של תקיפה, לפי סעיף 379 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן - "חוק העונשין").
2. החלטתי להרשיע את הנאשם בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 380 לחוק העונשין, בעבירה של איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין ובעבירה של היזק לרכוש במזיד, לפי סעיף 452 לחוק העונשין.

מבוא

3. במועד הרלוונטי לכתב האישום היה הרצל קלימי (להלן - "קלימי") בעלים של שתי יחידות דיור הסמוכות לביתו, ברחוב האשל 11 ביבנה. א' ט' (להלן - "המתלוננת") ובן זוגה א' מ' (להלן - "המתלונן") שכרו את אחת

מיחידות הדיור, ואילו יוסף ממן (להלן - "ממן") שכר את היחידה השניה.

4. לפי המיוחס בכתב האישום, ביום 1.5.12 אירח ממן מספר חברים ובהם הנאשם והשמיע מוסיקה רועשת. בשעה 17:00 לערך הגיעה המתלוננת ונכנסה לדירתה. בסמוך לאחר מכן, פנתה המתלוננת אל חברו של ממן, אשר זהותו אינה ידועה לתביעה, ובקשה כי יסגרו את דלת דירתו של ממן במטרה למנוע את הרעש. ממן וחבריו לא נעתרו לבקשה. בהמשך לכך, בשעה 21:30 לערך, פנתה שוב המתלוננת אל ממן וחזרה על בקשתה. בנסיבות אלו, ניגש הנאשם אל המתלוננת שעמדה בפתח דירתה, אמר לה "תפסיקי לזיין לי במוח" ותקף אותה בכך שדחפה בכתפה ובעט ברגלה. המתלוננת נפלה לאחר ונחבלה ברגלה הימנית. כתוצאה מכך, נגרמו למתלוננת נפיחות וכאבים בקרסול ובכף רגל ימין, שטף דם באזור הקרסול והגבלה בתנועות שהצריכו 10 ימי מנוחה. בשעה 22:10 לערך הגיע המתלונן ושוחח עם ממן. בנסיבות אלו תקף הנאשם את המתלונן בכך שהכה אותו בכתפו ואיים עליו באומרו: "אני אזיין אותך יאללה כנס הביתה", ובעט בחוזקה בדלת דירת המתלוננים. כתוצאה מכך שרט את הדלת וגרם לשבר בצורת עיגול בחלקה העליון. כמחצית השעה לאחר מכן, חזר הנאשם ובעט בחוזקה בדלת דירת המתלוננים, הקיף את הדירה ומבעד לחלון איים על המתלונן באומרו: "בוא אני אדקור אותך" בעודו אוחז בפטיש.

5. במענה לכתב האישום במיוחס לו ומסר כי אכן היה במקום ושמע מוסיקה עם חבריו, אולם לא תקף את המתלוננים, לא איים עליהם ולא גרם כל נזק לרכוש.

גדר המחלוקת

6. יריעת המחלוקת העובדתית בתיק הינה רחבה ועניינה ביחס לכל העבירות המיוחסות לנאשם.

7. באת כוח התביעה טענה, כי יש ליתן אמון בעדויות המתלוננים, שלפיהן הנאשם תקף את המתלוננת וגרם לה חבלות, תקף את המתלונן, הזיק לדלת דירתם ואיים על המתלונן כאשר הוא אוחז בפטיש. לטענתה, המתלוננים מסרו גרסה עקבית וגרסאותיהם תואמות זו את זו. חיזוק לגרסתם של המתלוננים ניתן למצוא בעדותו של קלימי, שהוא עד אובייקטיבי, אשר יצא מביתו כאשר שמע צעקות וראה אדם רץ עם פטיש. הראיות גם מלמדות כי הדלת ניזוקה. נשמעו עדויות והוגשה תעודה רפואית לענין החבלה שנגרמה למתלוננת ברגלה. ככל שנפלו סתירות כלשהן בעדותה של המתלוננת, עניין בפרטים שוליים, אשר אין להם כל השלכה על מהימנותה. לטענת באת כוח התביעה, המתלוננת אמנם לא רצתה להעיד נגד הנאשם משום הזמן שחלף מאז האירוע, אולם אין בכך כדי לפגוע במהימנותה.

8. עוד טענה באת כוח התביעה, כי אין ליתן אמון בגרסתו של הנאשם, אשר מסר עדות בעייתית וחסרת הגיון העומדת בסתירה לחקירתו במשטרה ולראיות נוספות בתיק. הנאשם הוסיף פרטים רבים בעדותו. כך למשל ציין כי היה לו קשר רומנטי עם המתלוננת, עובדה אשר המתלוננת הכחישה מכל וכל. הנאשם גם סיפר לראשונה כי החבורה שהגיעה למקום רדפה אחריו עם אלות. הנאשם סיפר לראשונה כי ראה את המתלוננת עם תחבושת ברגלה כאשר הגיעה לבית. המידע שהוסיף הנאשם בעדותו הינו בגדר גרסה כבושה ואין ליתן בה כל אמון. לטענת באת כוח התביעה, עדותו של ממן סותרת את עדותו של הנאשם במספר פרטים, וניכר כי הוא מנסה להגן על הנאשם שהוא חברו. מכאן, שיש ליתן לה משקל נמוך.

9. באת כוח התביעה הוסיפה וטענה, כי לא נפלו מחדלי חקירה בתיק וגם אם נפלו מחדלים כלשהם, אין בהם כדי להוביל לזיכויו של הנאשם, משום שקיימות ראיות מספקות להרשעה.

10. בא כוח הנאשם טען, כי אין ליתן אמון בעדותה של המתלוננת, וזאת משום שנפלו בה סתירות. כך למשל, נמצאו סתירות בין הודעתה במשטרה לבין עדותה ביחס לשעת האירוע. המתלוננת גם מסרה כי איננה זוכרת במדויק פרטים מסוימים מתוך האירוע, כמו למשל מספר האנשים הנוכחים. המתלוננת לא תיארה בעדותה כי הנאשם בעט בה אלא כי קיבלה מכה מהשיש. המתלוננת גם לא רצתה בשמיעת התיק וביקשה לבטל את תלונתה. נפלו גם סתירות בין התיאור של המתלוננת, שלפיו היה לה נקע ברגלה, לבין המסמכים הרפואיים. לטענת בא כוח הנאשם, תגובתו והתנהגותו של המתלונן מלמדים כי המתלוננת לא סיפרה לו שהותקפה.
11. עוד טען בא כוח הנאשם, כי עדותו של קלימי איננה תורמת להכרעה, משום שהוא ראה רק את חלקו האחרון של האירוע, וזאת מזווית ראייה מוגבלת. קלימי גם אינו יודע מי אחז בפטיש.
12. עוד הוסיף וטען בא כוח הנאשם, כי יש ליתן אמון בעדותו של הנאשם, אשר מסר גרסה עקבית ופשוטה, שלפיה הוא מכחיש מכל וכל את העבירות המיוחסות לו. גרסה זו נתמכת, כך לטענת בא כוח הנאשם, בעדותו של ממן. גם אם נפלו סתירות כלשהן בין העדויות, המדובר בסתירות הנוגעות לעניינים שוליים ואין לייחס להן משמעות.
13. לטענת בא כוח הנאשם גם נפלו מחדלי חקירה בתיק, ובכלל זה: היה על המשטרה לבדוק את טענת הנאשם בדבר הגעת קבוצה גדולה של אנשים למקום מטעמו של המתלונן; לא נערך מסדר זיהוי שמטרתו לבדוק אם המתלונן מזהה את הנאשם; לא נערך עימות בין המתלוננים ובין הנאשם; לא נלקחו טביעות אצבע מהדלת.

דין והכרעה

רקע והערכת מהימנות העדים - כללי

14. בתיק זה עומדים זו מול זו, מחד, גרסאות המתלוננים וגרסתו של קלימי, ומאידך, גרסתו של הנאשם ושל ממן.
15. תמצית גרסתה של המתלוננת היא כי במועד נשוא כתב האישום, יצאה מדירתה וביקשה מממן שינמיך את המוסיקה ובהמשך לכך הנאשם תקף אותה. תמצית גרסתו של המתלונן היא שכאשר הגיע הביתה גם הוא ביקש מממן להנמיך את המוסיקה והנאשם תקף אותו. שני המתלוננים מסרו כי בהמשך הערב בהיותם בבית, הנאשם דפק בדלת עם פטיש, שבר את הדלת ולאחר מכן איים עליהם בחלון באמצעות הפטיש. לעומת זאת, הנאשם וממן הכחישו זאת מכל וכל ומסרו כי אכן שמעו מוסיקה עם חברים, עישנו ושתי אלוהול. הם גם אישרו כי המתלוננים אכן ביקשו כי ינמיכו את המוסיקה, אולם טענו, כי הנאשם לא תקף אותם. לדבריהם של הנאשם ושל ממן, בשלב כלשהו הגיעה חבורה מטעמו של המתלונן, עשתה מהומה, והאירוע התפזר.
16. כל אחד מהצדדים טען, כי יש לתת אמון בגרסתו שלו, שהיא עקבית, הגיונית ונעדרת סתירות, בעוד שגרסתו של האחר הינה שקרית.
17. לא מצאתי כי אלו הם פני הדברים. מצאתי כי קיימים פערים וסתירות בין גרסת המתלוננת לבין גרסת המתלונן, ובין גרסאותיהם שלהם לבין עצמן. מצאתי גם פערים וסתירות בין גרסתו של הנאשם וגרסתו של ממן, ובין גרסאותיו השונות של הנאשם במשטרה ובבית המשפט.
18. בטרם תיאור הגרסאות בדבר האירועים נשוא כתב האישום אפרט מספר תמיהות שעניינם בפרטי הרקע לאירוע:

א. הקשר בין הנאשם והמתלוננת - אין כבר מחלוקת, כי המתלוננת והנאשם הכירו זה את זה קודם

עמוד 3

לאירועים נשוא יום 2.5.12, אולם שניהם לא ציינו פרט זה בחקירתם במשטרה. המתלוננת מסרה תחילה בעדותה, כי היא מכירה את הנאשם 18 שנים (**פרוטוקול הדין**, בעמ' 9). לאחר מכן תיקנה ואמרה, כי אינה מכירה את הנאשם 18 שנים וגם לא אמרה זאת, אלא שהיא גרה ביבנה 18 שנים והיא מכירה אותו מיבנה (**שם**, בעמ' 18). המתלוננת הכחישה מכל וכל כי היתה בת זוג של הנאשם. לעומת זאת, הנאשם מסר בעדותו, כי היה לו קשר בעבר עם המתלוננת בגיל 15 "אפשר להגיד יוצאים". עוד ציין, כי הוא עזב את המתלוננת וזה "נגמר ברע" וכי ייתכן שהמתלוננת שומרת לו טינה מאז. לטענת הנאשם מסר זאת במשטרה, אולם ייתכן שהחוקר לא רשם את הדברים (**שם**, בעמ' 38 ו-40). בין המתלון והנאשם לא היתה היכרות מוקדמת והמתלון גם מסר כי אינו יודע לזהות את הנאשם (**שם**, בעמ' 26).

העובדה כי הן הנאשם והן המתלוננת לא מסרו במשטרה כי הם מכירים זה את זה, והודו בקיומו של קשר רק בעדותם בבית המשפט, מלמדת כי לשניהם יש מה להסתיר. יתר על כן, תמוהה מאוד בעיניי ההכחשה של המתלוננת דברים שאמרה לפרוטוקול בית המשפט, שלפיהם היא מכירה את הנאשם 18 שנים. מכאן, שלא נותר בליבי ספק, כי היה קשר קודם בין הנאשם והמתלוננת. עם זאת, לא הונחה תשתית כלשהי, כי מדובר בקשר משמעותי וכי המתלוננת אכן כועסת על הנאשם בשל פרידתו ממנה, והדברים שהעלה הנאשם בהקשר זה, כאילו יש בכך מניע להפללתו, הינם בגדר השערה בלבד, ותו לא;

ב. הרקע לאירועים - הנאשם וחברים נוספים היו בביתו של ממן ביום 2.5.12. אין מחלוקת כי החבורה עישנה, שתתה אלכוהול ושמעה מוסיקה בקול רם. המתלוננת טענה כי ראתה בנגים והחבורה עישנה סמים וייתכן כי בשל עישון הסמים הנאשם וממן אינם זוכרים את האירועים. המתלוננים גם זקפו עובדה זו להתנהגות הנאשם באותו יום.

טענתה של המתלוננת כי הנאשם וחבריו עישנו סמים הינה בגדר השערה שאין לה כל בסיס עובדתי. שוטרים הגיעו למקום הן ביום האירוע והן למחרת, ולא הוצגה ראיה כלשהי, שלפיה מצאו השוטרים בחיפוש ראיות מחשידות. בחיפוש שנערך לא נמצאו סמים בדירתו של ממן (**ת/3**). מכאן שאין בידי לייחס להערכה זו כל משמעות;

ג. הנוכחים באירועים נשוא כתב האישום - נשמעו מספר גרסאות לגבי הנוכחים באירועים נשוא כתב האישום. המתלוננים לא ציינו כמה נוכחים היו בביתו של ממן, והכחישו את הגעתם של אנשים מטעמו של המתלון. הנאשם טען כי אינו זוכר מי הם החברים שהיו עמו ועם ממן. עוד הוסיף, כי הגיעה למקום חבורה מטעמו של המתלון שמנתה ששה או שבעה אנשים. ממן מסר, לעומת זאת, כי היו במקום שני חברים נוספים ושתי בחורות וציין את שמותיהם בעדותו. גם לטענתו של ממן, המתלון הביא למקום חבורה מטעמו, אלא שלטענתו היא מנתה כעשרה אנשים.

תמוה בעיניי, כי הנאשם אינו זוכר כמה אנשים היו בין חבריו של ממן, ובפרט כאשר לא מדובר במספר גדול. קשה לי גם להניח כי הנאשם לא הכיר את הנוכחים, ובפרט קשה להלום שלא בירר פרטים אודות הנוכחים משהוגש כתב אישום נגדו בגין האירועים שאירעו באותו לילה. יתר על כן, חברים אלו לא נחקרו ולא הובאו לעדות. הנאשם וממן גם ציינו, כל אחד, מספר שונה של אנשים שהגיעו לטענתם עם המתלון. בתיאורים השונים שנמסרו באשר לנוכחים ומספרם, יש כדי לפגוע במהימנות הנאשם.

יש לציין גם, כי המתלוננת פנתה אל התביעה וביקשה לבטל את התלונה בטענה כי אין סיבה אמיתית להגיע למשפט ו"שני הצדדים לא היו צודקים". גם בעדותה חזרה על כך, שיכול להיות ששני הצדדים לא צודקים

וכי התלונה כבר איננה מעניינת אותה (פרוטוקול הדין, בעמ' 17).

19. במצב דברים זה, שבו שתי הגרסאות אינן נקיות מספקות, יש צורך בבחינה עובדתית מדוקדקת של כל חלק וחלק מגרסאות הצדדים, על מנת לקבוע ממצאים ולהגיע למסקנות. יתר על כן, לאור הסתירות שנמצאו בגרסאות של כל העדים לאירועים, קבעתי ממצאים רק על בסיס מכלול הראיות, ובפרט הראיות האובייקטיביות הקיימות בתיק.

הראיות לענין תקיפת המתלוננת

20. אין מחלוקת, כאמור, כי ביום 2.5.12 חזרה המתלוננת לדירתה, ובמקום היו ממך וחבריו, כאשר הם מעשנים, שותים אלכוהול ושומעים מוסיקה.

21. כאמור, בתקופה נשוא כתב האישום, התגוררו המתלוננים וממך בסמיכות זה לזה ביחידות דיור בבעלותו של קלימי. הכניסה הראשית לדירותיהם של המתלוננים ושל ממך היתה משותפת, ולאחר מספר מדרגות היו שתי דלתות עץ, שכל אחת הובילה לדירה אחרת.

22. העדים אשר היו נוכחים בחלקו הראשון של האירוע, והעידו לפניי, הינם המתלוננת, הנאשם וממך. המתלונן העיד על הדברים שסיפרה לו המתלוננת והוא לא היה נוכח בחלק זה של האירוע. הוגש גם דו"ח של השוטר אהוד שילואן שהגיע למקום לאחר שהמתלוננת הזמינה את המשטרה.

23. המתלוננת מסרה בעדותה שהגיעה הביתה מהעבודה עם מיגרנה בסביבות השעה 17:00, דלת דירתו של ממך היתה פתוחה והושמעה מוסיקה רועשת מביתו. המתלוננת נכנסה הביתה ולאחר כמה דקות יצאה וביקשה מממך שיכניס את הרמקול הביתה או שינמיך את המוסיקה. הנאשם יצא אליה ואמר "כנסי הביתה יא בת זונה" ודחף אותה. הנאשם בעט בדלת והיה על הרצפה "שיש קטן", היא נפלה וקיבלה מכה מהשיש ברגל. עוד הוסיפה, כי לאחר זמן, יצאה החוצה בשנית והרמקול היה בכוונה ליד הדלת שלה. החבורה שתתה וודקה ועשתה על האש והאירוע הפך למסיבה. לדבריה, לא עזר שום דבר והיא החליטה שהיא לא מתעסקת עם זה ונכנסת הביתה. המתלוננת התקשרה למתלונן שאמר לה: "עזבי, חבל על העצבים שלך ועל המאמץ שלך". הרגל היתה נפוחה אולם המתלונן אמר לה להיכנס לבית משום שהוא עוד מעט חוזר (פרוטוקול הדין, בעמ' 9 - 10). עוד ציינה, שכאשר המתלונן חזר הביתה הראתה לו את הנפיחות ברגלה (שם, בעמ' 19). המתלוננת הוסיפה בעדותה שכתוצאה מהאירוע נגרם לה נקע ברגל ימין ובמשך חודש לא עבדה. המתלוננת הכחישה מכל וכל כי היתה כבר פצועה ברגלה כאשר הגיעה הביתה (שם, בעמ' 11).

24. בחקירתה הנגדית ציינה המתלוננת כי האירוע שבו תקף אותה הנאשם, אירע כעשרים דקות לאחר שחזרה הביתה. דא עקא, כי בחקירתה במשטרה מסרה, שהנאשם תקף אותה בסביבות השעה 22:00, וזאת לאחר שחיכתה מספר שעות בבית, וכי מיד לאחר מכן התקשרה למתלונן. בעדותה הסבירה, כי ייתכן שהתבלבלה בשל הלחץ שבו היתה נתונה בחקירה והכאבים ברגלה. לאחר מכן הוסיפה, כי מאז החקירה עברו שלוש שנים והיא איננה זוכרת את פרטי המקרה (שם, בעמ' 12).

25. המתלוננת גם הסבירה בחקירתה הנגדית, כי גם אם השוטר שילואן, אשר הגיע למקום ביום האירוע, רשם כי אמרה לו שקיבלה מכה ברגל שמאל, הלכה למעשה קיבלה מכה ברגל ימין, וייתכן כי חל בלבול ברישום. למחרת הלכה לקופת חולים וישנו אישור לכך שנפגעה ברגל ימין. עוד הסבירה, כי ייתכן שאמרה לשוטר שהגיע למחרת, כי "תקפו אותה" בלשון רבים, אולם למעשה רק הנאשם תקף אותה וייתכן שדיברה באופן כללי (שם, בעמ' 13 - 14).

26. כאן המקום להעיר, כי לפי דו"ח הפעולה של השוטר אהוד שילואן, התקבל דיווח של המתלוננת למשטרה, שלפיו שכן שלה תקף אותה ואת המתלונן והחשודים ברחו מהמקום. השוטר שילואן ציין, כי הגיעו לבית ומצאו את

המתלוננת כשהיא נסערת ומבוהלת. עוד הוסיף, כי המתלוננת צלעה ורגלה השמאלית היתה נפוחה. בהגיעו למקום, מסרה המתלוננת לשוטר שילואן את עיקרי גרסתה, שלפיה הנאשם הוא זה שתקף אותה (ת/4).

27. לפי המסמכים הרפואיים שהוגשו, המתלוננת פנתה לקבלת טיפול רפואי למחרת האירוע, ביום 2.5.12, ונמצאה נפוחה, כאבים במישוש ושטף דם באזור הקרסול וכף רגל ימין. אין שימוש במושג "נקע". גם מדו"ח הפעולה של השוטרים, אשר הגיעו למחרת האירוע לדירתה של המתלוננת עולה, כי רגלה היתה מגובסת (ת/3). מבדיקה שנערכה עולה כי אין כל תיעוד לבדיקה של המתלוננת או לטיפול רפואי שניתן בקשר עם הרגל לפני האירוע.

28. גרסתה של המתלוננת מעוררת אמנם מספר תמיהות וסתירות, אולם עניין בעניינים שוליים בעיקרם: כך למשל, קיים פער בין דבריה במשטרה, שלפיה הנאשם תקף אותה בסביבות השעה 22:00, לבין עדותה כי אירוע התקיפה אירע כעשרים דקות לאחר שחזרה הביתה בשעה 17:00. יתר על כן, אין הסבר בעדותה של המתלוננת לאירועים שאירעו במהלך אותן שעות עד שהתקשרה למתלון בסביבות השעה 22:00. עם זאת, יש לקחת בחשבון את הזמן הרב שעבר מאז חקירתה במשטרה ועד לעדותה; קיים גם פער בין הדיווח הראשוני למשטרה שלפיו שכן תקף אותה לבין גרסתה בהמשך, כי הנאשם הוא שתקף אותה. לענין זה יש לקחת בחשבון, כי לא הוגשה קלטת השיחה למוקד 100 והדיווח הוא מכלי שני (ואולי אף שלישי) וייתכן כי חל בלבול ברישום האירוע משום שהאירוע אירע בבית השכן; קושי נוסף נוגע לתיאור של השוטר שילואן כי החבלה נמצאה ברגלה השמאלית של המתלוננת, כאשר גרסתה של המתלוננת והממצא הרפואי מלמדים, כי החבלה הינה ברגלה הימנית. עם זאת, לא ניתן לדחות את האפשרות כי חל בלבול ברישום על ידי השוטר שילואן, והראיה, כי המסמך הרפואי מאשש את גרסתה של המתלוננת; המתלוננת מתארת את אירוע הפציעה כ"נקע", כאשר המסמכים הרפואיים אינם מציינים אבחנה זו. עם זאת, המסמכים הרפואיים מאשרים, כי המתלוננת אכן נזקקה לטיפול רפואי בעקבות פציעה ברגלה הימנית וכי לא היתה בטיפול קודם לאירוע.

29. עתה לגרסתו של המתלון באשר לאירוע תקיפתה של המתלוננת.

30. המתלון אישר תחילה בעדותו הראשית, כי ביום 2.5.12 התקשרה אליו המתלוננת, בעת שהיה בעבודה, ומסרה לו כי ממך ערך מסיבה ומשמיע מוסיקה רועשת. המתלוננת גם מסרה לו באותה שיחה, כי קיבלה מכה ברגל ורגלה התנפחה כתוצאה מכך (פרוטוקול הדין, בעמ' 24). לאחר מכן אמר, כי המתלוננת לא אמרה לו כי קיבלה מכה בשיחת הטלפון, אלא רק כאשר חזר הביתה. באותה הזדמנות המתלוננת אמרה לו שאחד החברים של ממך נתן לה מכה והיא הראתה לו את הנפיחות ברגלה (שם, בעמ' 25). בחקירתו הנגדית שוב תיקן את הגרסה ומסר, כי המתלוננת מסרה לו כבר בשיחת הטלפון שקיבלה מכה (שם, בעמ' 27). עוד הוסיף, כי המתלוננת לא מסרה לו מי תקף אותה (שם, בעמ' 29).

31. גם באשר לגרסתו של המתלון מתעוררות מספר תמיהות: מדוע המתלוננת לא מסרה למתלון, כבר בשיחה הראשונה, כי היא הותקפה, אלא אך ציינה כי "קיבלה מכה"? מדוע תיקן המתלון פעמיים את גרסתו ביחס למועד שבו מסרה לו המתלוננת אודות החבלה, והכחיש דברים שאמר לפרוטוקול? אם המתלוננת מכירה את הנאשם זמן רב, מדוע לא סיפרה לו כבר בשלב הראשון, כי הנאשם הוא שתקף אותה? עם זאת, גרסתו של המתלון מאשרת, בעיקרה, את גרסתה של המתלוננת, שלפיה הנאשם הוא שתקף אותה, וכי דיווחה על כך למתלון.

32. לעומת זאת, הנאשם מסר בחקירתו, כי המתלוננת אכן פנתה לממך להנמיך את המוסיקה. לדבריו, היא מסרה לממך כי חזרה מבית חולים. הנאשם הכחיש מכל וכל כי תקף את המתלוננת וטען כי לא נגע בה ולא התקרב אליה ומדובר בשקר (ת/5). בעדותו הוסיף הנאשם, כי המתלוננת הגיעה עם תחבושת על רגלה, אמרה שהיתה בבית חולים וביקשה כי ינמיכו את המוסיקה. לדבריו המתלוננת יצאה אליהם מספר פעמים (פרוטוקול הדין, בעמ' 38).

33. ממך מסר בעדותו, כי המתלוננת אמנם מסרה כי היתה בבית חולים וכואבת לה הרגל. לדברי ממך, לא היתה

כל תקשורת בין המתלוננת והנאשם (שם, בעמ' 49).

34. גם הגרסה שמסרו הנאשם וממן מעוררת תמיהות ונמצאו בה סתירות: הנאשם לא ציין בחקירתו במשטרה, כי המתלוננת היתה עם תחבושת על רגלה, בעוד שבעדותו הוסיף פרט זה; ממן לא ציין פרט זה כלל; לא נמצא כל תיעוד לפציעת המתלוננת קודם לאירוע, וזאת הגם שמסמכיה הרפואיים הועמדו לעיונו של הנאשם. היעדרו של תיעוד רפואי לענין פציעת המתלוננת מלמד כי הנאשם אינו אומר אמת בשני הקשרים, הן ביחס לדברי המתלוננת כי היתה בבית חולים, והן ביחס לכך כי היתה למתלוננת תחבושת על רגלה. אי אמירת האמת על ידי הנאשם בהקשר זה הינה מהותית, משום שלהערכתי הטענה כי המתלוננת כבר היתה חבולה ברגלה, נועדה אך לספק הסבר בדבר חבלתו הוא ברגלה של המתלוננת.

הראיות לענין תקיפת המתלון

35. באשר לחלקו השני של האירוע העידו המתלון, הנאשם וממן, אשר היו נוכחים בו. המתלוננת העידה אך על דברים שסיפר לה המתלון בהקשר זה.

36. המתלון מסר בעדותו, שכאשר חזר הביתה, ראה את ממן וחבריו, כאשר הם שותים וודקות ו"כל מיני שטויות שצעירים עושים". המתלוננת ציינה בפניו כי שמו בכוונה את הרמקול בפתח דלת דירתם. לאחר שהתקלח ניגש לממן, לקח אותו הצדה, וביקש ממנו כי יפסיקו את הרעש. גם ציין בפניו, כי מישהו נתן בעיטה למתלוננת. ממן אמר לו שיסדר את העניינים. כאשר רצה ללכת והיה במדרגות, ניגש אליו הנאשם "מביא לי כתף לכתף" ואמר: "כנס כנס הביתה לפני שאני מזיין אותך" (פרוטוקול הדין, בעמ' 25). המתלון הכחיש כי שתה וודקה עם החבורה של ממן (שם, בעמ' 29).

37. המתלוננת אישרה בעדותה את דבריו של המתלון בהקשר זה. גם היא מסרה בעדותה, כי המתלון הגיע הביתה בסביבות 22:00 ואחרי המקלחת יצא לדבר עם ממן. אולם, לדבריה "לא היה עם מי לדבר", היו שם אנשים "בגדר הלא שפוי". הנאשם בא למתלון, דחף אותו עם הכתף, וצעק לו: "כנס הביתה יא בן זונה לפני שאני מזיין אותך" (שם, בעמ' 10). המתלוננת הכחישה כי המתלון שתה כוס וודקה עם החבורה כאשר יצא החוצה (שם, בעמ' 19).

38. גם בהקשר זה מעוררת גרסתו של המתלון מספר תמיהות: אין זה סביר בעיניי כי המתלון לא הגיב בעקבות דבריה של המתלוננת כי הותקפה ונגרמה לה חבלה ולא התעמת עם הנאשם, וכל שעשה זה לציין את העובדה בפני ממן; אין כל הסבר כיצד המתלון ידע כי הנאשם הוא שהצמיד אליו כתף, כאשר ציין במפורש בעדותו שלא הכיר את הנאשם קודם לכן; המתלוננת אמנם אישרה בעדותה את דבריו של המתלון, אולם היא לא היתה נוכחת בחלק זה של האירוע, ודבריה יכולים לשמש, לכל היותר, כראיה לכך שהמתלון סיפר לה אודות האירוע.

39. עוד יש לציין, כי בדו"ח של השוטר שילואן, אשר הגיע לבית המתלוננים ביום האירוע, לא ציינו המתלוננים כי הנאשם תקף גם את המתלון, והמתלוננת תיארה אך את תקיפתה שלה (ת/4). אין כל הסבר מדוע המתלון לא סיפר לשוטר שילואן כי גם הוא הותקף, אם אכן אירע הדבר.

40. הנאשם בחקירתו ובעדותו ציין כי כלל לא פנה למתלון ואין לו מה לדבר עמו, וכי המתלון שוחח עם ממן ולא עמו. לדבריו, המתלון ישב עמם ושתה שתי כוסות וודקה (ת/5; פרוטוקול הדין, בעמ' 43). ממן אישר בעדותו, כי המתלון אמנם יצא לבקש שקט, אולם לא היתה כל תקשורת בינו לבין הנאשם (שם, בעמ' 49 - 50). לא מצאתי כי נמצאו ביחס לגרסת הנאשם בהקשר זה קשיים או סתירות של ממש.

הראיות לענין היזק לדלת ואיומים על המתלון

41. העדים אשר העידו באשר לחלקו השלישי של האירוע הינם המתלוננת, המתלון, קלימי, הנאשם וממן. המתלוננת והמתלון היו נוכחים בדירתם. קלימי יצא מביתו והיה עד רק בסופו של האירוע. קיימת מחלוקת אם הנאשם היה נוכח בחלק זה אם לאו.

42. בעדותה של המתלוננת מסרה תחילה, כי המתלון נכנס לדירה לאחר שהנאשם איים עליו, וישב עמה בתוך הדירה. לאחר זמן החבורה התפזרה ונהיה שקט. באיזה שהוא שלב התחילו, לקראת שתיים עשרה בלילה, לדפוק להם בחוזקה על הדלת. המדובר היה בדלת עץ והמתלון צעק לה שתיכנס למקלחת ותתקשר למשטרה. בזמן שהיא התקשרה למשטרה, בדלת מהדפיקות ולהיפתח, והמתלון צעק לה שתיכנס למקלחת ותתקשר למשטרה. בזמן שהיא התקשרה למשטרה, הנאשם הגיע מסביב לחלון של המטבח וראו אותו כאשר הוא אוחז במשהו. כאשר התקרב לחלון, ראתה שהוא אוחז בפטיש. המתלוננת זיהתה שמדובר בנאשם כשהוא הגיע לחלון. הנאשם צעק למתלון "בוא יא בן זונה, צא החוצה אני אזיין אותך". המתלוננת לא זכרה בדיוק מה אמר מרוב לחץ. הנאשם ברח בשלב זה והשוטרים הגיעו אחרי 10 דקות או רבע שעה. כאשר פתחו את הדלת ראו שכל הדלת שבורה ועם חורים. המתלוננת ציינה כי איננה רוצה לחשוב מה היה קורה אם היה עולה בידו לפתוח את הדלת (**פרוטוקול הדין**, בעמ' 10, 18).

43. בחקירתה הנגדית הסבירה המתלוננת כי הנאשם ברח משום ששמע שהיא מתקשרת למשטרה וגם קלימי אמר לבת שלו להזמין משטרה (**שם**, בעמ' 12). המתלוננת ציינה תחילה בחקירתה הנגדית, כי ידוע לה שהנאשם היה עם פטיש ביד, משום שהיא ראתה אותו, המתלון ראה אותו וגם קלימי. לדבריה, היא יודעת שקלימי ראה אותו עם הפטיש משום שהוא מתגורר מעליהם, הוא יצא למרפסת, אמר משהו על פטיש וביקש מבתו להזמין משטרה. תחילה הכחישה המתלוננת כי שוחחה עם קלימי מאז המקרה וכן הכחישה כי שוחחה איתו ביום העדות לגבי המשפט. לאחר מכן אמרה "אה, כן, ועל נושא הפטיש, כי היה את החורים על הדלת, הוא סיפר לי שאחר כך הוא החליף דלת חדשה בגלל החורים שהיו שם, הדלת נשברה" (**שם**, בעמ' 15, ש' 22 - 23). לאחר מכן, נשאלה שוב אם שאלה את קלימי בזמן שעברה במסדרון בית המשפט אם ראה את הנאשם עם הפטיש, וענתה: "שאלתי אותו ברור". בהמשך המשיכה המתלוננת והודתה כי שאלה את קלימי והוא אמר שראה אדם עם פטיש אבל אינו מכיר אותו. כאן המקום להעיר, כי המתלוננת לא ציינה במשטרה שהנאשם היה עם פטיש. בעדותה טענה, כי אמרה זאת לחוקרת אולם היא לא רשמה את הדברים (**שם**, בעמ' 15 - 16).

44. עוד יש לציין, כי לפי הדו"ח של השוטר שילואן, המתלוננת סיפרה לו על נסיונו של הנאשם להיכנס לדירתה בכוח, כאשר דפק על הדלת באמצעות רגליו ופטיש. לטענתה, היה על המתלון להחזיק בכוח בדלת על מנת שלא יעלה בידי הנאשם להיכנס לדירה. המתלוננת גם תיארה את הופעתו של הנאשם בחלון כשפטיש בידו, אולם לא ציינה כי הנאשם אמר דבר מה (**ת/4**).

45. גרסתה של המתלוננת ביחס לחלקו השלישי של האירוע הינה עקבית בעיקרה. לפי גרסה זו, היה נסיון לשבור את הדלת, לאחר מכן ראתה את הנאשם בחלון עם פטיש והיא הסיקה שהוא זה שניסה לשבור את הדלת. גם אם בחקירתה לא ציינה המתלוננת כי ראתה את הנאשם עם פטיש, הרי שצינה פרט זה לשוטר שילואן, אשר הגיע למקום מיד לאחר האירוע. נכון אמנם, כי המתלוננת ניסתה להסתיר את שיחתה עם קלימי במסדרון בית המשפט, ככל הנראה משום שהבינה כי לא היתה צריכה לשוחח עמו. עם זאת, לא מצאתי כי היה בשיחה זו כדי לפגום בעדותה, משום שלא חל שינוי כלשהו בגרסתה או בגרסתו של קלימי לענין זה.

46. המתלון מסר בעדותו הראשית, שלאחר שנכנס הביתה ו"האש נרגעה" שמע "בומים" בדלת ולפתע ראה את המנעול כאשר הדלת עמדה להשתחרר ממקומה. לאחר מכן הנאשם הלך בחצר ובא לחלון עם פטיש ואמר "בוא תצא, אני אזיין אותך, אדקור אותך, אעשה לך רע". המתלון סגר את החלון, והנאשם שוב הגיע לדלת. בשלב זה אמר למתלוננת שתתקשר למשטרה. לדבריו, גם קלימי ראה אותם כשהם היו עם פטיש (**פרוטוקול הדין**, בעמ' 25). עוד

הוסיף, שכאשר שמע את הדפיקות בדלת לא ידע שמדובר בפטיש, אולם לאחר שראה את הנאשם בחלון עם פטיש, וגם ראה את מצב הדלת, הבין שמדובר היה בדפיקות באמצעות פטיש (**שם**, בעמ' 26). בחקירתו הנגדית הסביר המתלונן, כי לא זיהה את הנאשם משום שאינו מכיר אותו, אולם המתלוננת היא שאמרה לו שמדובר בנאשם. לדבריו, לאחר שהזמינו משטרה המתלוננת אמרה לו כי מי שתקף אותה והיה בחלון זה הנאשם (**שם**, בעמ' 29).

47. המתלוננים הכחישו מכל וכל כי המתלונן הגיע למקום עם אנשים (**שם**, בעמ' 11 ו-27).

48. גרסתו של המתלונן תואמת את גרסתה של המתלוננת בהקשר זה ולא מצאתי בין הגרסאות סתירות של ממש או תמיהות.

49. קלימי מסר בעדותו, כי שמע צעקות ויצא למרפסת וראה אדם עם פטיש רץ החוצה לכיוון שער הבית. גם ראה אדם עם בקבוק ביד רץ וקפץ מהגדר לצד השני, אולם אינו בטוח בכך. תחילה אמר שהיו שני רצים, אולם לאחר מכן אישר כי במשטרה אמר שהיו שלושה אנשים. לדבריו, לא הכיר את הרצים אולם יודע כי אין מדובר בשוכרים של דירותיו. קלימי ביקש מבתו כי תתקשר למשטרה. לאחר מכן המתלוננים יצאו החוצה, והמתלוננת היתה פצועה ברגלה וצלעה. המתלוננת היתה מפוחדת והמתלוננים אמרו לו שהיה ריב (**פרוטוקול הדין**, בעמ' 21 - 22). קלימי גם ציין, כי נגרם נזק לדלת (**שם**, בעמ' 23).

50. אין לי כל סיבה לפקפק בעדותו של קלימי, אשר הינו עד אובייקטיבי לאירוע. גרסתו של קלימי מחזקת את גרסתם של המתלוננים במספר הקשרים: היא מאשרת כי היה אירוע עם צעקות; היא מאשרת כי אדם עם פטיש ברח מהמקום; עוד מאשר קלימי כי המתלוננת היתה פצועה ברגלה; קלימי גם מתאר את הנזק שנגרם לדלת; עם זאת, דברי המתלוננים לקלימי, כי היה ריב מעורר בעיניי את הספק שמא גם המתלוננים תרמו לאירוע. לכך אתייחס בהמשך.

51. כאן המקום לציין, כי גם השוטר שילואן ציין בדו"ח הפעולה שלו כי ראה על דלת העץ סימני ידיים ורגליים, שריטות ושבר בצורת עיגול (**ת/4**). מכאן, כי לא נותר ספק בעיניי, כי מאן דהוא אכן ניסה להיכנס לדירתם של המתלוננים וגרם נזק לדלת.

52. הנאשם טען בחקירתו, כי לאחר שהמתלונן יצא לדבר עם ממן, המתלונן הביא למקום חבורה של אנשים ולפיכך הנאשם ברח מהמקום. עוד הוסיף, כי המתלוננים הגישו תלונה במשטרה, לאחר שהמתלונן הביא את החברים שלו ועל מנת שלא להסתבך (**ת/5**). בעדותו הוסיף, כי פתאום הגיעה חמולה, נכנסו אנשים עם אלות והתחילו לבעוט בשולחן ובכיסאות והוא ברח מהמקום. עוד הוסיף, כי קפץ מעל החומה כאשר שני אנשים רודפים אחריו. לטענתו, אם אינו טועה, אחד האנשים היה המתלונן (**פרוטוקול הדין**, בעמ' 38 - 39). עוד ציין, כי אמר זאת במשטרה, אולם החוקר ככל הנראה לא רשם זאת (**שם**, בעמ' 43). הנאשם הוסיף, כי הגיעו למקום שישה או שבעה אנשים ומתוכם כמה עם אלות. לאחר שהוא ברח, ממן סיפר לו כי נתנו כאפות ו"נהיה שם בלגן" (**שם**, בעמ' 46).

53. ממן הוסיף בעדותו, כי לאחר שהמתלונן עזב את המקום, הוא חזר עם עשרה אנשים, שהפכו את השולחן, בעטו בכיסאות ועשו בלגן (**שם**, בעמ' 49). לדבריו, לאחר שסידר את המקום הלך משם וחזר רק בשלוש לפנות בוקר, וכאשר חזר הביתה ראה שדלת דירת המתלוננים היתה שבורה (**שם**, בעמ' 50). בחקירתו הנגדית מסר כי לא ראה שאותם אנשים הרימו ידיים ואינו יודע שנתנו "כאפות" למישהו. ממן גם מסר כי לא שם לב שהיה להם משהו בידיים, וכי ייתכן שהיו להם אלות אולם הוא אינו יודע (**שם**, בעמ' 54).

54. בעקבות האירועים הזמינה המתלוננת את המשטרה, אולם המשטרה לא מצאה את החשודים במקום. גם אין כל תיאור מצדם של השוטרים, כי מצאו ראיות למהומה. בסופו של דבר, הנאשם וממן הובאו לחקירה, רק למחרת.

55. מצאתי כי קיימות סתירות בגרסתם של הנאשם ושל ממן והיא מעוררת מספר תמיהות: הנאשם וממן מסרו, כי ייתכן שמישהו מהחבורה שהגיעה, שבר את הדלת. אם אכן מדובר באנשים שהגיעו מצדו של המתלונן, מדוע שיטענו את דלת דירתו? הנאשם לא מסר במשטרה, כי היו במקום אנשים עם אלות, בעוד שבעדותו ציין זאת. ממן לא מסר כל תיאור של אנשים עם אלות, ורק לאחר שהבין בחקירתו הנגדית כי הנאשם טוען זאת, אמר לראשונה כי הדבר אפשרי; הנאשם טען כי ממן מסר לו שהחבורה נתנה "כאפות", אולם ממן הכחיש כי אמר דברים אלו. ממן גם הכחיש כי ראה דבר כזה; אם אכן הנאשם ברח, כאשר חבורה שלמה של אנשים נמצאת שם, כיצד ייתכן שקלימי, אשר צפה על שלב הבריחה, לא ראה אנשים רבים, אלא אך שניים או שלושה? יתר על כן, הנאשם טען כי אם אינו טועה, אחד האנשים שרדף אחריו היה המתלונן, אולם קלימי ציין כי מבין הרצים, לא זיהה מי משוכריו; יתר על כן, אם אכן חבורה מטעמו של המתלונן שברה במקום חפצים, כיצד ייתכן כי קלימי לא העיד על כך? גם לא נמצאו אינדיקציות בדו"חות השוטרים לקיומה של מהומה.

האם הוכח כי הנאשם ביצע את העבירות המיוחסות לו?

56. לאחר בחינה של מכלול הראיות הגעתי למסקנה, כי לא ניתן ליתן אמון מלא במי מהמעורבים, וזאת משום הסתירות והתמיהות שהתגלו בעדויותיהם. הרושם הנוצר הוא, כי הן המתלוננים והן הנאשם וממן, לא סיפרו את האמת במלואה. עם זאת, אין בכך כדי להוביל אותי למסקנה, כי לא ניתן להגיע לממצאים עובדתיים לחובתו של הנאשם, וזאת בעיקר משום שבתיק קיימות ראיות אובייקטיביות, המבססות או מפריכות חלק מהגרסאות, כפי שיפורט להלן:

א. לא נותר בליבי ספק כי הנאשם אכן תקף את המתלוננת, כטענתה. גרסתה של המתלוננת הינה מהימנה בעיקרה, ויש לה מספר חיזוקים משמעותיים. רוב רובן של התמיהות שהתעוררו בגרסת המתלוננים בהקשר זה עניינן בפרטים שוליים שניתן להם הסבר, כאמור. המתלוננת סיפרה למתלונן על התקיפה בזמן אמת וכן דיווחה על כך לשוטר, אשר הגיע למקום מיד לאחר האירוע. השוטר שילואן ראה את החבלה ברגלה של המתלוננת והחבלה גם תועדה בבדיקה הרפואית של המתלוננת למחרת האירוע. אינני מאמינה לגרסת הנאשם, שהועלתה לראשונה בעדותו, כי המתלוננת הגיעה למקום, כאשר היא חבושה ברגלה. לטענה זו אין תמיכה כלשהי, אף לא בעדותו של ממן, והיא סותרת את הממצאים שלפיהם המתלוננת לא עברה כל טיפול רפואי ברגלה בסמוך לפני מועד האירוע;

ב. לא השתכנעתי במידה הנדרשת במשפט הפלילי, כי הנאשם תקף את המתלונן, כטענתו. גרסתו של המתלונן איננה מעוררת אמון בהקשר זה, בעיקר משום שאין בה הסבר כלשהו כיצד ידע שמדובר בנאשם שתקף אותו, כאשר מסר בעדותו שאינו מסוגל לזהותו. יתר על כן, לגרסתו של המתלונן בדבר תקיפתו, אין תמיכה בראיות אובייקטיביות. אמנם, המתלוננת טוענת כי המתלונן סיפר לה אודות תקיפתו, אולם גם בכך אין כדי להסביר כיצד המתלונן ידע שמדובר בנאשם. לכך יש להוסיף, כי המתלוננים כלל לא סיפרו לשוטרים, אשר הגיעו למקום מיד לאחר האירוע, כי המתלונן הותקף, והגרסה הועלתה לראשונה רק בחקירתו במשטרה. אין זה סביר שהמתלונן לא סיפר לשוטרים שהגיעו למקום אודות תקיפתו, כאשר המתלוננים הם אלו שהזמינו את המשטרה;

ג. השתכנעתי כי הנאשם הזיק במזיד לדלת דירתם של המתלוננים וכן השתכנעתי כי הנאשם איים עליהם באמצעות פטיש. המתלוננים מסרו, בהקשר זה, גרסאות דומות, שלפיהן שמעו דפיקות ואדם ניסה להתפרץ לדירה, ובהמשך ראו אדם בחלון עם פטיש. המתלוננת זיהתה את אותו אדם כנאשם, המוכר לה. לגרסאות אלו יש תמיכה בראיות אובייקטיביות. ראש וראשונה, קלימי ראה אדם רץ

החוצה עם פטיש. יתר על כן, דלת העץ בדירת המתלוננים ניזוקה, באופן המתאים לשימוש בפטיש;

ד. כאן המקום לציין, כי אין באפשרותי לדחות את גרסתם של הנאשם ושל ממן, כי הגיעה למקום חבורה מטעם המתלונן, וכי הנאשם ברח מהמקום עקב הגעתה. דא עקא, כי גרסה זו דווקא מתיישבת עם המסקנות המפלילות שאליהן הגעתי ביחס לנאשם. קשה לי להניח, שרק בשל שימוש במוסיקה קולנית, הגיעה חבורה מאיימת מטעמו של המתלונן. סבירה יותר האפשרות, כי אם אכן הגיעה חבורה מאיימת למקום, הטעם לכך היה בשל תקיפתו של הנאשם את המתלוננת. גם אין זה סביר, כי החבורה הגיעה עם אלות, תקפה ושברה דברים והניסה דווקא את חבריו של ממן, ואילו ממן, אשר אחראי על המוסיקה בדירתו, נותר במקום ולא אירע לו דבר. סביר יותר להניח, כי אם אכן הגיעה חבורה למקום, התפתחה מריבה, ובמסגרתה הנאשם ניסה לפרוץ את דלת דירתם של המתלוננים ואיים עליהם. בכך יש גם כדי להסביר מה אירע בפרק הזמן שעבר לכאורה במהלך הערב, מהגעתו של המתלונן הביתה, ועד הדפיקות על דלת המתלוננים, כאשר איש מהמעורבים לא מסר הסבר לכך. הגרסה לפיה, הגיעה למקום חבורה בעקבות תקיפת המתלוננת, גם מתיישבת עם דבריה, כי "שני הצדדים לא היו בסדר". עם זאת, אין באפשרות כי אכן הגיעה למקום חבורה מטעמו של המתלונן, ואף לא באי אמירת אמת על ידי המתלוננים בהקשר זה, כדי לפגוע במסקנות שאליהן הגעתי, וזאת לאור החיזוקים והתמיכה הקיימת למסקנותי בראיות האובייקטיביות.

סוף דבר

57. עלה בידי התביעה להוכיח כי הנאשם תקף את המתלוננת, בכך שדחפה וגרם לנפילתה. כתוצאה מכך נגרמה לה חבלה ברגלה. מכאן, שיש להרשיע את הנאשם בתקיפה הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 380 לחוק העונשין.
58. לא עלה בידי התביעה להוכיח כי הנאשם תקף את המתלונן, וזאת משום הקשיים שנמצאו בגרסת המתלונן. מכאן, שיש לזכות את הנאשם מעבירה של תקיפה, לפי סעיף 379 לחוק העונשין.
59. עלה בידי התביעה להוכיח כי הנאשם הזיק במזיד לדלת דירתם של המתלוננים, בכך שדפק בפטיש על הדלת. מכאן, שיש להרשיע את הנאשם בעבירה של היזק לרכוש במזיד, לפי סעיף 452 לחוק העונשין.
60. עלה בידי התביעה להוכיח, כי הנאשם איים על המתלונן בעודו אוחז בפטיש באומרו: "בוא יא בן זונה צא החוצה אני אזיין אותך". מכאן, שיש להרשיע את הנאשם בעבירה של אימים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

ניתנה והודעה היום י' אייר תשע"ה, 29/04/2015 במעמד הנוכחים.

אפרת פינק , שופטת

החלטה

נדחה לטיעונים לעונש ליום 28.5.15 שעה 08:30.

מובהרת לנאשם חובת ההתייבבות וכי לא יקבל הזמנה נוספת. עוד מובהר לנאשם כי במידה ולא יתייבב יוצא כנגדו צו הבאה וניתן יהיה לדון בהעדרו.

ניתנה והודעה היום י' אייר תשע"ה, 29/04/2015 במעמד הנוכחים.

אפרת פינק , שופטת

קלדנית/יפה

הוקלדעלידיפהמדהלה